

Un tauró a la peixera

Un relat de: [elbulli](#)

Aquest podria ser un d'aquells matins que us lleveu gràcies al terrabastall del vostre despertador japonès; un d'aquells matins que us vestiu de pressa perquè entreu a treballar a les vuit, i resulta que ja són dos quarts i segurament ja feu tard. Quan ja sou gairebé a punt i us disposeu a sortir de casa, amb la corbata a la mà perquè ja us la posareu a l'ascensor, un graciós decideix trucar per telèfon i no es digna ni a respondre en veure que s'ha equivocat de número. Com que no podeu fer-hi res més, us conformeu amb recordar-vos de la mare que el va matricular, i pengeu. Quan passeu esverats pel menjador, amb la corbata en una mà i amb la cartera en l'altra, us dirigiu a la peixera per saludar els peixets i posar-los menjar en el raconet de sempre, i aleshores us adoneu que només us queda un sol peix dels tretze que vàreu anar a comprar amb la vostra promesa, ara farà una setmana. Sorpresos, us hi apropau i, estupefactes, veieu com l'únic peix que neda dins l'aquari és un petit tauró de color blanc. Teniu un tauró dins la peixera! Us el mireu per totes bandes i aleshores caieu en que un d'aquells peixets multicolors —neons, se'n diuen— que us va vendre el tanoca de la botiga d'animals de les galeries de davant de casa, no era tal peix de neó, sinó que era un tauró blanc. De primer us sap greu per les pobres víctimes, però malgrat tot decideu que l'alimentareu suculentament tres cops al dia, a base d'altres peixets que compreu en la mateixa botiga, i esperareu a veure què passa.

Una setmana més tard, us lleveu i us adoneu que fareu tard una altra vegada. Asseguts a la vora del llit, en calçotets i amb els punys refregant-vos els ulls, decideu que tant us fa perquè en lloc de córrer, heu decidit que trucareu a l'oficina i avisareu que avui no hi anireu perquè esteu a trenta-vuit de febre; per tranquil·litzar-los els prometeu que aquesta mateixa setmana tindran la comptabilitat passada i lliurada a administració, encara que sigui el dissabte, i llestos. Seguidament, també truqueu la vostra mare i li dieu que avui no us esperi a dinar, ni a sopar. Després truqueu l'Anaïs i li deixeu un missatge al contestador, excusant-vos per no poder anar a dormir al seu apartament aquella nit. Tot seguit, i després de penjar el telèfon, correu cap a la peixera, com cada matí, i observeu el vostre tauronet. Aleshores descobreix que a la criatura li comencen a sortir les dents. Són blanques i en forma de serra, i quan se us apropa, fitant-vos des de l'altra banda del vidre, us fa l'efecte que us les ensenya. Vosaltres somriu perquè sentiu un goig immens, com si el nen acabés de dir papà per primer cop. L'endemà (encara continueu amb una febrada espantosa, és clar) us torneu a llevar i us dirigiu cap a la peixera. En aquell moment us adoneu que heu caigut obsessionats; heu oblidat la feina, els amics, la promesa, i viviu pendent del tauró. Mentre us feu el cafè i fumeu la primera cigarreta recolzats sobre el marbre de la cuina, us prometeu que allò no pot continuar d'aquella manera. No sabeu què us passa, ni per què, però us fa l'efecte que no aneu pel bon camí. Al final acabeu per afirmar que tot això deu ser culpa de l'estrès, que us fa parar bojós. Amb l'últim glop de cafè bullint a la boca, us prometeu que després del cap de setmana que s'apropa, imminent ja, tornareu a la vostra vida; tornareu al paper que us ha tocat en aquesta pel·lícula, per molt que el detesteu, com deia no sé qui.

Arriba el dissabte i encara no heu passat per l'oficina. El director del vostre departament ja us ha trucat un parell de cops aquella setmana, i pel to de veu de la segona trucada endevineu que l'home comença a ensumar-se alguna cosa. Com li direu que encara no heu ni començat a passar un sol número? Tant la vostra mare com l'Anaïs s'han cansat de deixar-vos missatges al contestador durant tota la setmana, preguntant-vos que les truqueu. Pel to de veu, la mare semblava preocupada per no poder-vos controlar com a ella li agrada. L'Anaïs, en canvi, i a partir de la sisena trucada, us ha posat a parir i ha acabat per amenaçar-vos amb que si no la truqueu abans del vespre, us tornarà l'anell de prometatge de la vostra besàvia i, a més a més, tindrà una aventura amb el vostre millor amic. De sobte, però, us recordeu del tauró, i correu cap al menjador. Quan hi arribeu, i després de mirar-vos-el durant deu minuts, decideu que heu començat a tenir-li cert respecte. Durant els últims dies ha crescut força, i ara per ara ja deu fer a la vora de tres pams de llargada. Però com ha pogut arribar aquest tauró fins aquí!?, us pregunteu. I com a única resposta possible, i sensata, doneu per bona la teoria de la mutació genètica en un laboratori americà. Si és així, com us penseu que és, aquella bestiola continuarà creixent i creixent, i llavors què? Esbufegueu, però, i ho deixeu córrer; avui és dissabte i més val no encaparrar-s'hi.

Un setmana més tard, quan us lleveu per anar a treballar —i avui sí que hi anireu, perquè la cosa comença a posar-se seriosa i, malgrat tot, no voleu perdre la feina—, us dirigiu cap a la peixera i us trobeu el tauró a terra i la peixera feta miques. El molt animal l'ha rebentada i ara es sacseja violentament pel terra del menjador. El tauró ja deu fer, com a mínim, un metre de llargada. Vosaltres, és clar, us espanteu, i correu cap al telèfon. Abans d'aixecar l'aparell ja heu decidit que no trucareu ni la vostra mare, ni la vostra promesa, ni tampoc cap companyia d'ambulàncies. Després penseu a trucar els bombers, però ràpidament desestimeu la idea perquè la recepcionista del cos de bombers no us creuria i, encara pitjor, acabaria per denunciar-vos per fer-los perdre el temps amb brometes d'aquella mena. Llavors penseu en la policia, però torneu a desestimar la idea perquè encara us guanyaríeu un parell de garrotades i una nit a comissaria, o fins i tot acabaríeu acusats de contraban d'espècies en perill d'extinció. Quan torneu del rebedor, sense haver trucat ningú perquè us ajudi, us trobeu amb

el tauró, que ara se les té amb el televisor; el vídeo, l'hi-fi, els bafles i el làsser disc ja se'ls ha empassat. Decididament allò són paraules majors.

Abans que us n'adoneu, l'animaló ja s'ha cruspit tots els electrodomèstics de la casa, i ara us mira fixament a vosaltres. Tots dos romaneu en silenci; i sense moure un múscul, com si estudiéssiu el contrincant, us fiteu amb la determinació de batir-vos en duel. Allà comença el que serà una persecució —més típica, per cert, d'una comèdia americana de la sèrie b, que no pas d'un cas real com el vostre.

El tauró no us dona treva i ja heu recorregut tot l'apartament un parell de vegades. De sobte, i aprofitant que la bèstia s'entreté a devorar el marbre de la cuina, vosaltres aconseguíu sortir de l'apartament amb una bossa de viatge plena de la primera roba que heu trobat. Dins el primer taxi que se us ha creuat, i camí de l'aeroport, recordeu que a l'oficina us esperen perquè els vàreu prometre que encara que fos tard avui els hi duríeu els comptes fets, així que decidíu entrar en la primera cabina i dir-los que sou a l'hospital, d'urgències. Han d'entendre-ho! Després passeu per davant d'un caixer ràpid i traieu tot el que us queda en aquell compte. En teniu un altre, de compte, però a part d'haver oblidat el número i de no dur al damunt la tarja magnètica, tampoc no us serviria de res, perquè aquell és un compte compartit amb la vostra promesa, i sense la signatura d'ella no us donarien ni el bon dia. Però tant se val: amb aquells diners i la visa, ja n'hi haurà prou, penseu. De tota manera, només voleu tocar el dos una temporada, potser només una setmana, o encara que fos mitja... Mentre us perdeu en el laberint de les vostres cavil·lacions, recriminant-vos el no haver ni avisat la vostra promesa, ni la vostra pròpia mare, del vostre exili forçat, el taxista s'entesta a donar-vos conversa, i us engega un discurs sobre reivindicacions del sindicat de taxistes. Vosaltres, però, que no teniu gens de ganes de conversa, preneu la tàctica de no respondre, i llestos. Finalment arribeu a l'aeroport. Quan el taxista us ha cobrat quatre mil, quasi teniu un atac de cor, però després penseu que allò han de ser unes vacances i que no voleu posar-vos pedres al fetge. Ara, tot el que voleu, és desaparèixer uns dies, calmar-vos i allunyar-vos de taurons gegants i invencions —penseu— del subconscient. Un cop allí, a l'aeroport, i amb la bossa a la mà, us dirigiu cap al mostrador i pregunteu quins bitllets tenen disponibles. Mentre espereu que la senyoreta de rera el taulell —tota una preciositat!— us informi del primer bitllet disponible, us tombeu i us trobeu amb una cara que us és, relativament, familiar. Renoil!, exclameu quan us adoneu que es tracta de la dona del vostre director de departament. Esteu segurs que ella no us ha reconegut, i en certa manera és prou lògic si teniu en compte que només us ha vist un parell de cops. Però de tota manera valoreu la possibilitat de dirigir-vos-hi. Sabeu que no ho hauríeu de fer, però d'altra banda us sembla impossible que la tingueu allí al davant i que no sigueu capaços de dir-li res. Perquè és un somni de dona, i aquestes oportunitats no es presenten gaire sovint, a la vida. De fet, ella és la dona que sempre havíeu somiat, i ho demostra el fet d'haver-la classificat entre la primera i la tercera de la vostra llista top ten, molt igualada amb la Sharon Stone i l'Iman. Vosaltres la mireu, però ella no us veu. Què podríeu dir-li? Tot i que pensant-ho amb el cap fred, què dintre hi deu fer ella, allà a l'aeroport, preparada per embarcar? On deu anar? Bé, potser sí que hauríeu d'acostar-vos-hi, i amb delicadesa, presentar-vos, dir-li que sou el col·lega del seu marit, que si us recorda; sí, aquell que ara farà uns mesos el seu marit va convidar a sopar a casa, junt amb catorze o quinze més. Però seria inútil. No us recordaria, i això us feriria. I encara pitjor, què respondríeu, quan ella us preguntés què hi feu, vosaltres, a l'aeroport? Potser hauríeu d'armar-vos de valor i explicar-li la veritat, que teníeu un tauró de metre i mig campant per l'apartament, i que encara sort que heu pogut salvar el físic, perquè la fera marina ja s'havia endrapat l'equip electrodomèstic i part del mobiliari. Ni pensar-hi! Us prendria per bojós, i encara cridaria a seguretat. Així que finalment preneu la sempre difícil decisió de deixar-ho córrer i us convenceu que el millor que podeu fer és oblidar-la. I així ho feu: l'oblídeu a ella, i us recordeu de vosaltres. Ara ja sou al carrer, sense feina, sense dona, però tot i així, ho preferiu a continuar d'aquella manera: l'oficina, el cretí del director, la feina que se us menja els dies sencers i que no us deixa dormir, la vostra promesa que no para d'omplir-vos el cap amb els preparatius del casament, la vostra mare que no deixa de preguntar-vos, dia sí dia també, si esteu segurs que aquella noia amb la que us voleu casar, l'Anaïs, ja fa prou per a vosaltres. No, ja no podíeu més.

La preciositat de rera el taulell sembla que us ha trobat alguna cosa, finalment. I vosaltres, és clar, us n'alegreu de seguida. Té un vol a l'Àsia, diu la noia, i vosaltres sense pensar-vos-ho gaire l'agafeu. Abans de pagar, però, traieu forces d'allà on les tingueu i convideu la senyoreta de rera el taulell a viatjar amb vosaltres. La noia sembla sorprendre's, però ràpidament reacciona i, amb un somrís color de sang als llavis, us diu que no, que ho sent molt però que no pot. Argumenta que el seu marit i les dues criatures també hi voldrien anar, i que si fos així tot seria diferent. Vosaltres ho compreneu —perquè aquestes coses les heu hagut de comprendre tota la vida— i amb un somrís us acomiadeu; mai no l'oblidareu. Llavors mireu el bitllet, i hi llegiu Melbourne. Bé, no és ben bé Àsia, però també us està bé. Mentre espereu asseguts a la sala comenceu a pensar en el vostre futur, i a poc a poc us va abraçant la idea de marxar per sempre. De tota manera aquí no teníeu ningú, així que tocar el dos definitivament no us sembla cap bogeria. Una hora més tard senti que us toca embarcar. Us poseu dempeus a la cua amb la idea de convertir-vos en súbdit australià, i amb aquella idea us asseieu a la vostra butaca numerada de l'avió. Abans de seure definitivament, però, aixequen el coll i tracteu de veure la dona del vostre director, per si de cas ha embarcat en el mateix vol que vosaltres. Però no, així a primer cop d'ull no sou capaç

de veure-la, i per tant desistiu. A la vostra esquerra us ha tocat un paio jubilat de panxa immensa i camisa hawaiana, d'aquells que no són capaços de callar ni dos minuts, i vosaltres ràpidament tombeu la cara i dissimuleu. La companyia de l'altra banda és molt més gratificant. És una noia jove, rossa, d'ulls clars, fins i tot encara més maca que la noia de l'aeroport, i també es dirigeix cap a Melbourne. No hi ha dubte que avui heu tingut sort, amb les dones! Segons us explica la xicota, ha estat viatjant tres anys per Europa, i ara torna a casa. A poc a poc, i amb la vostra habilitat comercial innata, aconseguíu saber que és soltera i sense perspectives immediates de casori. Això són bones notícies, molt bones notícies. Al cap de tres hores de no deixar de xerrar amb ella, accepteu que us n'heu enamorat, així de senzill. A ella tampoc no li deveu fer fàstic, perquè sembla interessada en la vostra conversa.

Diu que es diu Kelly. Ara té perspectives de posar-se a treballar de guionista per a la televisió australiana. També diu que paguen bé, i a més a més, és la feina que sempre havia volgut fer. Com que aneu agafant confiança amb la noia, aquesta us proposa de veure-us un cop hagueu arribat a Melbourne, i vosaltres trobeu la idea immillorable; una de les millors que mai no heu sentit. Ella us dona el telèfon dels seus pares a Melbourne i vosaltres li prometeu que tindrà notícies vostres. I sense dir res més i amb el telèfon dels pares de la noia apuntat en el marge d'un tros de diari que ella ha arrencat, us adormiu.

Passen unes hores. De sobte us desperteu aterrits enmig d'una gran cridòria. La resta dels passatgers corren pel passadís de l'avió amb la desesperació gravada en els rostres. D'altres només seuen i ploren amb el cap entre les mans. Hi ha alguns que també resen. En principi no enteneu gaire bé què és tot allò, però a mida que aneu despertant us n'adoneu. El fet que el pilot anunciï pels altaveus que l'avió perd alçada irremediament, i us pregui que sisplau feu cas de les indicacions de les hostesses, us ajuda a acabar d'entendre el que es cou en aquell avió. Feu cas de les paraules del pilot i us tombeu. Efectivament, tot just rere vostre hi ha una hostessa que, amb la por incrustada en les ombres del somrís etern però fal·laç que la companyia li ha gravat als llavis, pretén mostrar com vestir-se el flotador i com posar-se la màscara d'oxigen. Ho prova, però sembla no tenir gaire sort. Al final acaba estesa a terra amb aquell tímid somrís gravat al rostre, trepitjada impunement pels passatgers, que trastornats per la tragèdia no poden reprimir la seva desesperació. Al costat vostre, el vell sembla haver-se desmaiat, i la noia amb la qual ja us vèieu fent windsurfing plegats sobre una sola taula, només plora amb el cap entre les mans. Pel que fa a vosaltres, no és que no tingueu por, sinó que més bé és inexperiència en casos d'aquella mena. O potser, és que el vostre paper n'és un altre de ben diferent en aquell tros de pel·lícula. Així doncs, abraceu la xicota i li apropau el cap a la vostra galta; a cau d'orella encara teniu valor per a dir-li que no pateixi, que no passarà res, i que, per si de cas passés, us agradaria confessar-li que el destí ha estat injust amb vosaltres dos, perquè mai no havíeu conegut ningú com ella. Però la xicota no està per escoltar discursos de fotonovel·la, i continua plorant sense escoltar una sola paraula de les que vosaltres dieu.

Però tot allò no durarà gaire, perquè de sobte sentiu un cop ferotge, i allò es tot. Perdeu el coneixement, encara que no sabeu que el perdeu. Sense saber-ho també, heu perdut un parell de dies en el blau oceà —no sabeu quin—, agafats a un tauló de fusta. Teniu la cara cremada i plena de nafres del sol. La camisa ha perdut les mànigues i els botons, i dueu una barba salada que us irrita les nafres de la cara. De cop i volta però, desperteu i us trobeu en una platja de la Polinèsia. Quan aixequau el rostre de la sorra i obriu els ulls no recordeu res més, a part de la noia de l'avió, l'hostessa aixafada sobre la moqueta i la histèria col·lectiva. Amb molt d'esforç aconseguíu posar-vos dempeus i fer una ullada al vostre voltant. Només hi veieu sorra, mar i cel blaus, i un petit bosc selvàtic, tot ell de color verd maragda, que us dona la benvinguda. Accepteu que us convidin d'aquella manera i feu via cap a la selva, on començareu una nova vida.

Passen els dies, i de cop i volta us trobeu fent de Robinson Crusoe, malgrat que encara no heu trobat cap Divendres que us faci d'esclau, i amb el qual pugueu discutir d'art contemporani, de la sida, l'homosexualitat, la solidaritat, l'Expedient X, el nou Barça d'en Bobby Robson i altres conceptes fonamentals de les acaballes del segle XX. Els primers tres dies us dediqueu a vagarejar per l'illa verda. Us alimenteu de cocos, dàtils (que per cert no us havien agradat mai) i d'algun que altre fruit que sembla comestible; també preneu el sol i us banyeu, i, fins i tot, de tant en tant recordeu el cos de la vostra promesa i els macarrons que us feia la mare.

La vint-i-setena nit, però, estirats sota un arbre i mirant l'horitzó mentre reflexioneu sobre les mateixes preguntes i tòpics de sempre, us adoneu que hi ha una llum feble provinent de l'altra banda de l'illa. Us poseu dempeus de seguida i comenceu a córrer, i somieu que aquella llum serà un foc que la noia de l'avió ha encès per passar la nit. Correu tan ràpid com podeu, salteu per sobre dels matolls i us esgarrapeu la cara amb les branques dels arbres. Abans d'arribar a la platja, us atureu i intenteu veure qui és, o són, els qui han encès aquell foc. Només hi ha una persona. Entre les branques de l'última palmera espieu, sense fer sorolls ni moviments estranys que puguin delatar la vostra presència. De sobte, us adoneu que es tracta d'una dona; ho heu endevinat prou ràpid degut a la nuesa que llueix sota la llum de la lluna plena que omple el cel. Us hi fixeu més, i llavors descobriu que, a sobre, també la coneixeu. No us ho podeu creure, quina casualitat. Ella és allà, també, naufraga en la mateixa illa deserta que vosaltres. I penseu que allò sí que són unes vacances, o que ho seran, si més no.

Meticulosos, estúdieu la vostra estratègia. Apareixereu i us fareu el sorprès. Tot amb prou dramatisme, com si ser allà, en aquella illa, fos un càstig insuportable. Però alhora li fareu saber que us sentiú afortunat, és clar, que ella sigui allà. Direu que mai no havíeu sentit tanta felicitat en veure algú, i especialment si aquest algú és ella. Però de seguida us adoneu que aquella última frase és massa pretensiosa per a deixar-la anar en la primera cita, i així doncs us la traieu del cap. De tota manera, us pentineu una mica els cabells, assageu un somris dels vostres i comenceu a caminar cap a ella per sobre la sorra. Aneu despullats, però ella també, així que tant li farà. Quan us trobeu a uns dos-cents metres, ella es tomba i us mira, en la foscor. Evidentment no us coneix encara. Però ho farà, i tant que ho farà! Quan ja sou a cinquanta metres, ella sembla adonar-se de les vostres intencions pacífiques i sembla alegrar-se de trobar un altre ésser humà. Finalment us planteu just al davant d'ella, tots dos us mireu als ulls, i aleshores ella cau i us reconeix. Sí, efectivament és la dona del vostre director de departament (bé, ara, segurament, ex-director). No ho hauríeu somiat mai: tenir la dona del vostre director de departament al davant, nua de cap a peus, i tots dos sols en una illa deserta.

Després de la sorpresa, i de les salutacions, tots dos seieu a la vora del foc. A vosaltres se us escapa la vista, però com es fosc ella no se n'adona. Al final, ella us convida a un got de vi. Vosaltres us sorpreneu del luxe que gasta aquella dona tenint en compte les circumstàncies, però ella, després de somriure, us explica que va trobar una caixa d'ampolles a la vora de la platja. I és clar, penseu vosaltres, era la caixa d'ampolles de vi de l'avió. Tot seguit accepteu la invitació i tots dos us poseu a beure com si fóssiu en una d'aquelles festes avorrides en les que el millor que es pot fer és beure fins a que et facin fora per borratxo. Després d'uns quants gots de vi, i un parell de fruits tropicals, ella us convida a quedar-vos en el seu campament. Vosaltres també en teniu un, adduïu, però al final acabeu acceptant perquè el vostre és massa lluny. Ja hi anireu demà, a buscar les vostres pertinences, penseu. Al cap d'una estona, deixeu que el foc s'apagui sol i ella us condueix a sota unes palmeres, a uns vint metres d'allà, on gràcies a l'experiència com a decoradora, la dona ha construït una cabana de tres habitacions, dos banys i jardí amb vistes al mar. I per quins set sous vol aquesta dona una cabana amb tres habitacions?, us pregunteu. Però bé, és decoradora llicenciada; serà deformació professional.

Ella us mostra la vostra cambra, i el bany per si el necessiteu. Després de tota aquella comèdia, i gràcies als no sabeu quants gots de vi barat, us deixeu estar de romanços i l'envolteu per la cintura. Ella se sorprèn però no s'enretira. Sembla que ho esperés. La mireu als ulls i després la beseu (sempre us va entusiasmar la mirada d'en Mickey Rourke abans de besar una dona). Ella tampoc no s'hi oposa; no hi posa tanta passió com vosaltres, però no us fa escarafalls. A poc a poc l'aneu acaronent per allà on podeu. Ella us deixa fer però continua freda. Serà frígida?, us pregunteu. Al cap d'una hora descobriu que frígida no ho és, per bé que tampoc no és la Madonna. Tot i així us sentiú feliços, molt feliços.

L'endemà tots dos us desvetlleu amb el sol, i ella es cargola i se us arrapa tant com pot; diu que té fred. Amb el sol començant a acaronar la sorra de la platja i les onades, comenceu a parlar. Vosaltres li expliqueu que havíeu somiat en allò des de feia anys. Ella queda sorpresa. Continueu, i li dieu que sempre havíeu envejat el seu marit. I després, amb un somris, li confesseu que té els ulls més preciosos que mai no heu mirat, i els pits més bonics que mai no heu vist. Ella somriu, tendra, i us ho agraeix. Després us explica que no fa tant que havia estat noia Playboy. Portada!, encara afegeix. I per què ho va deixar?, us pregunteu. Però abans que li ho pugueu preguntar, la dona us explica que ho va deixar tot quan va conèixer el seu marit —el vostre ex-director de departament. Pel que sembla, el molt masculista no la va deixar continuar. Quin macarró!, exclameu vosaltres. Després d'allò, i amb ganes de fer-la sentir feliç, li dieu que no pensi en tot allò, en el passat, perquè ara és amb vosaltres i tot serà diferent. Ella us abraça i enfonsa la cara en el vostre pit. Tots dos calleu i, sense adonar-vos, us adormiu. Quan us torneu a desvetllar fa una calor de mil inferns, que dirien a les pel·lícules. Us lleveu i aneu a buscar fruita, mentre ella jeu al sol i es posa morena. Quan torneu, carregats amb un cistell ple d'alvocats, taronges i altres fruits tropicals, ella s'aixeca i se us llança al coll. Us omple el cos de petons i acabeu caient tots dos sobre la sorra, de tal manera que us recorda a aquell anunci de colònia, com és deia... Això, Azul de Puig. I acabeu fent l'amor mentre els alvocats rodolen cap a l'aigua i les onades se'ls empassen.

Aquella mateixa nit, ajaçats a la vora del foc mentre beveu vi i us beseu amb tota la tendresa que sabeu, se us ocorre preguntar-li què hi feia, ella, en el mateix vol que vosaltres. La dona, llavors, canvia de cara, i amb una mirada poruga i els ulls vidriosos, us explica una història d'un tauró en una peixera, que un bon dia va començar a devorar electrodomèstics, mobles, criats... Vosaltres la mireu amb un posat distant, tot i que el vostre cor comença a bategar massa de pressa, perquè és clar, ja coneixeu la història. Ella, com que es pensa que no la creieu, us confessa que no us n'havia dit res abans perquè pensaríeu que és boja. Vosaltres no responeu, i ella continua. Diu que tampoc no va atrevir-se a dir res a ningú, ni al seu marit, ni al psicoanalista... A ningú. Després, un bon dia, es va trobar el peix sobre el mosaic, i llavors va decidir fugir. Després de dir tot allò, es tomba i mira l'horitzó, en silenci. Vosaltres no badeu boca, i l'abraceu contra el vostre pit nu, com fent que la compreneu. De sobte, ella torna a tombar-se i us fa prometre que mai no ho explicareu a ningú. Insisteix, i vosaltres hi accediu. Després us prega que no us penseu que és boja, i vosaltres, compassius i paternals, acabeu argumentant que tot allò no és res més que el resultat de l'estrès, del ritme frenètic de vida que portava a la ciutat. I abans que ella

digui res, li acaroneu el cap i li dieu que es tranquil·litzi, que no pateixi per res. La vostra actitud l'asserena. Després, mentre ella torna a enfonsar el cap en el vostre pit i vosaltres mireu l'horitzó estelat, li dieu que si el que vol és no marxar mai d'allà, doncs no marxareu mai; que vosaltres, tot el què voleu és veure-la feliç a ella, perquè aquesta serà l'única manera que vosaltres pugueu seu feliços. Ella us fita i vosaltres li llegiu amor als ulls. Després de besar-vos, ella us fa prometre que allò que li heu dit és veritat. Però quina de les coses!?, us pregunteu. Sí, home, us aclareix ella, allò de no marxar mai més d'aquí. Vosaltres simuleu indignació amb els seus dubtes. Vosaltres sou i sereu fidels. Sempre! Després li deixeu anar allò que vosaltres mai no l'enganyaríeu, ni la trairíeu, ni li amagaríeu res. Ella tanca els ulls i somriu, feliç, esperant que la negror us sobrevingui i els estels esquitxin la nit.